

Lieta C-395/21

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2021. gada 28. jūnijs

Iesniedzējtiesa:

Lietuvos Aukščiausioji Teismas (Augstākā tiesa, Lietuva)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 23. jūnijs

Prasītāja:

D. V.

Atbildētājs:

M. A.

Pamatlietas priekšmets

i) Atlīdzības summas, kas aprēķināta, pamatojoties uz stundas likmi, par juridiskajiem pakalpojumiem, kurus prasītāja D. V. (advokāte) sniedza atbildētājam M. V., un, ii), procentu piešķiršana.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Kasācijas sūdzības izskatīšana lietā starp prasītāju D. V. un atbildētāju M. V., ir raisījusi šaubas par to, vai, pamatojoties uz LESD 169. pantu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 38. pantu un Padomes Direktīvas 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (turpmāk tekstā – “Direktīva 93/13”) 4., 6. un 7. pantu, pušu noslēgto līgumu noteikumi ir godīgi.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Direktīvas 93/13 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “līguma galvenais priekšmets” ietver noteikumu – attiecībā uz kuru nav notikusi individuāla vienošanās un kas ir iekļauts starp uzņēmēju (advokāti) un patērētāju noslēgtajā līgumā par juridisko pakalpojumu sniegšanu attiecībā uz izmaksām un veidu, kādā tās tiek aprēķinātas?

2. Vai Direktīvas 93/13 4. panta 2. punktā ietvertā atsauce uz līguma noteikuma skaidrību un saprotamību ir jāinterpretē tādējādi, ka līguma noteikumā, kas attiecas uz izmaksām (kurā ir noteiktas izmaksas par pakalpojumiem, kas faktiski sniegti, pamatojoties uz stundas likmi), pietiek ar advokātei izmaksājamās stundas honorāra summas precizēšanu?

3. Ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša: vai pārskatāmības prasība ir jāinterpretē tādējādi, ka tā ietver advokātes pienākumu līgumā norādīt pakalpojumu izmaksas, kuru specifiskie tarifi var tikt skaidri noteikti un iepriekš precizēti, vai arī ir jāparedz indikatīvas pakalpojumu izmaksas (provizorisko pakalpojumu paredzamās izmaksas), ja nav iespējams paredzēt konkrētu darbību skaitu (vai to ilgumu) un atlīdzību par tām līguma noslēgšanas laikā, un iespējamus riskus, kas rada izmaksu palielināšanos vai samazināšanos? Vai, pārbaudot līguma noteikuma par izmaksām atbilstību pārskatāmības prasībai, ir nozīme tam, vai informācija par juridisko pakalpojumu izmaksām un veidu, kādā tās tiek aprēķinātas, patērētājam tiek sniegta ar jebkādiem atbilstošiem līdzekļiem vai arī tā ir izklāstīta pašā līgumā par juridisko pakalpojumu sniegšanu? Vai informācijas trūkums pirms līguma noslēgšanas stadijā var tikt kompensēts ar informāciju, kas sniegta līguma izpildes laikā? Vai līguma noteikuma atbilstības pārskatāmības prasībai izvērtēšanu ietekmē tas, ka sniegto juridisko pakalpojumu galīgās izmaksas kļūst skaidras tikai pēc tam, kad ir beigusies to sniegšana? Vai, pārbaudot līguma noteikuma par izmaksām atbilstību pārskatāmības prasībai, nozīme ir tam, ka līgumā nav paredzētas periodiskas advokātes atskaites par sniegtajiem pakalpojumiem vai periodiska rēķinu uzrādīšana patērētājam, kas ļautu patērētājam laikus pieņemt lēmumu par atteikšanos no juridiskajiem pakalpojumiem vai grozīt līguma cenu?

4. Ja valsts tiesa nolēm, ka līguma noteikums, ar kuru tiek noteiktas izmaksas par pakalpojumiem, kas faktiski sniegti, pamatojoties uz stundas likmi, nav formulēts vienkāršā, skaidri saprotamā valodā, kā tas ir pieprasīts Direktīvas 93/13 4. panta 2. punktā, vai tai ir jāpārbauda, vai šis noteikums ir negodīgs šīs direktīvas 3. panta 1. punkta izpratnē (t.i., izvērtējot līguma noteikumu iespējamo negodīgumu, ir jāpārbauda, vai šis noteikums rada “ievērojamu nelīdzsvarotību” pušu tiesībās un pienākumos, kas izriet no līguma, un tas notiek par sliktu patērētājam?) vai, neraugoties uz minēto, ņemot vērā faktu, ka šis noteikums attiecas uz būtisku līguma informāciju, vai tas vien, ka noteikums attiecībā uz izmaksām nav pārredzams, ir pietiekami, lai to atzītu par negodīgu?

5. Vai tas, ka līgums par juridisko pakalpojumu sniegšanu nav saistošs, kā tas ir norādīts Direktīvas 93/13 6. panta 1. punktā, ja līguma noteikums par izmaksām ir atzīts par negodīgu, nozīmē, ka ir jāatjauno situācija, kādā patērētājs atrastos, ja nebūtu noteikuma, kura negodīgums ir ticis konstatēts? Vai šādas situācijas atjaunošana nozīmētu, ka patērētājam nav pienākums samaksāt par jau sniegtajiem pakalpojumiem?

6. Ja līguma par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību raksturs nozīmē, ka nav iespējams atjaunot situāciju, kādā patērētājam būtu atradusies, ja nebūtu noteikuma, kas tika atzīts par negodīgu (pakalpojumi jau tika sniegti), vai atlīdzības noteikšana par advokātes sniegtajiem pakalpojumiem būtu pretrunā Direktīvas 93/13 7. panta 1. punkta mērķim? Ja atbilde uz šo jautājumu ir noliedzoša, vai patiesais līdzsvars, kādā tiek atjaunota līgumslēdzēju pušu vienlīdzība, ir sasniedzams: i) ja advokāte saņemtu atlīdzību par sniegtajiem pakalpojumiem atbilstoši līgumā paredzētajam stundas tarifam; ii) ja advokāte saņemtu minimālo atlīdzību par juridisko pakalpojumu sniegšanu (piemēram, tādu, kas norādīta valsts tiesību aktā, proti, ieteikumos par advokātu sniegtās palīdzības maksimālo atlīdzības apmēru); iii) ja advokāte būtu saņēmusi tiesas noteiktu samērīgu maksu par pakalpojumiem, ņemot vērā lietas sarežģītību, advokātes kvalifikāciju un pieredzi, klienta finansiālo stāvokli un citus atbilstošus apstākļus?

Savienības tiesību normas un Tiesas judikatūra

LESD 169. pants, Hartas 38. pants, Direktīvas 93/13 3. –7. pants.

Spriedums, 2013. gada 21. marts, C-92/11, *RWE Vertrieb AG/Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV.*, 44. punkts; spriedums, 2014. gada 30. aprīlis, C-26/13, *Kásler un Káslerné Rábai/OTP Jelzalogbank Zrt*, 37., 38. un 61. punkts; spriedums, 2016. gada 21. decembris, C-154/15, C-307/15 un C-308/15, *Gutiérrez Naranjo u.c.*, 51. un 62. punkts; spriedums, 2017. gada 20. septembris, C-186/16, *Ruxandra Paula Andriciuc u.c./Banca Românească SA*, 40., 44., 45. un 47. punkts; spriedums, 2018. gada 20. septembris, C-51/17, *OTP Bank Nyrt. un OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt/Teréz Ilyés un Emil Kiss*, 68. punkts; spriedums, 2019. gada 14. marts, C-118/17, *Zsuzsanna Dunai/ERSTE Bank Hungary Zrt*, 41. un 48. punkts; spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, C-452/18, *XZ/Ibercaja Banco, SA*, 22. un 23. punkts.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Lietuvas Republikas Civillkodekss; turpmāk tekstā – “CK”) 6.228⁴. pants.

2004. gada 18. marta *Lietuvos Respublikos advokatūros įstatymas* (Lietuvas Republikas Advokatūras likums) 50. pants.

Ieteikumi par advokātu vai advokātu palīgu sniegtās palīdzības civillietās atlīdzības maksimālo apmēru, kas apstiprināti ar Lietuvas Republikas tieslietu ministra 2004. gada 2. aprīļa Rīkojumu Nr. 1R-85 un Lietuvas Advokatūras padomes 2004. gada 26. marta lēmumu (redakcijā, kas ir spēkā no 2015. gada 20. marta).

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Atbildētājs M. V. kā patērētājs ar prasītāju – advokāti D. V. – noslēdza piecus līgumus par juridisko pakalpojumu sniegšanu. Saskaņā ar visu līgumu 1. panta 1.–4. punktu advokāts apņēmas mutiski un/vai rakstveidā sniegt konsultācijas, sagatavot juridisku dokumentu projektus un parakstīt tos, veikt dokumentu tiesisko pārbaudi un pārstāvēt klientu dažādās instancēs, veicot ar to saistītās darbības. Visu līgumu attiecīgajos noteikumos bija paredzēts, ka advokātes honorāru summa ir EUR 100 par katru klienta konsultēšanai vai juridisko pakalpojumu sniegšanai veltīto stundu. Daļa no šiem honorāriem bija jāsamaksā nekavējoties pēc tam, kad advokāte bija iesniegusi rēķinu par juridiskajiem pakalpojumiem, ņemot vērā sniegto konsultāciju vai juridisko pakalpojumu sniegšanas stundas.
- 2 Pirmās instances tiesa un apelācijas instances tiesa noskaidroja, ka D. V. sniegusi pakalpojumus no 2018. gada aprīļa līdz decembrim un no 2019. gada janvāra līdz martam. D. V. piedāvāja rēķinus par visiem sniegtajiem pakalpojumiem gandrīz gadu pēc līgumu noslēgšanas par juridisko pakalpojumu sniegšanu.
- 3 2019. gada 10. aprīlī prasītāja cēla prasību pirmās instances tiesā, lūdzot piespriest atbildētājam M. A. samaksāt parādu EUR 9900 apmērā par sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem, EUR 194,30 apmērā kā izdevumus, kas radušies, izpildot atbildētājas norādījumus, 5 % gadā no summas, kas piešķirta no prasības celšanas tiesā dienas līdz pilnīgai sprieduma izpildei, kā arī tiesāšanās izdevumus.
- 4 Saskaņā ar pirmās instances tiesas vērtējumu juridiskie pakalpojumi EUR 12 900 apmērā tika sniegti saistībā ar visiem līgumiem, ko prasītāja bija noslēgusi ar atbildētāju. Tiesa nosprieda, ka noteikumi attiecībā uz maksājumu par juridiskajiem pakalpojumiem, kas sniegti piecos pārstāvības līgumos ir negodīgi un par 50 % samazināja sniegto pakalpojumu konkrētās izmaksas (EUR 6450).
- 5 2020. gada 30. aprīlī prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību, bet apelācijas tiesa ar 2020. gada 15. jūnija rīkojumu to noraidīja un atstāja spēkā pirmās instances spriedumu. 2020. gada 10. septembrī prasītāja iesniedza kasācijas sūdzību.

Kasācijas tiesas argumenti un tās nostāja prejudiciālā nolēmuma tiesvedībā

- 6 Šajā lietā kasācijas tiesa (turpmāk tekstā – “Tiesa”) pauž savu nostāju un uzdod Tiesai prejudiciālos jautājumus attiecībā uz: 1) noteikumu, kas ir līgumu par juridisko pakalpojumu sniegšanu galvenais priekšmets, atbilstību pārskatāmības

prasībai; 2) tiesiskajām sekām tam, ka tiek konstatēts noteikumu, ar kuriem tiek noteiktas līguma par juridisko pakalpojumu sniegšanu izmaksas, negodīgs raksturs.

Par to noteikumu, kas ir līgumu par juridisko pakalpojumu sniegšanu galvenais priekšmets, atbilstību pārskatāmības prasībai

- 7 Tiesa iesākumā norāda, ka šajā lietā nav strīda par to, ka atbildētājs ir fiziska persona, kas ir rīkojies personisko mērķu vadīts un kura darbības nav nekādā veidā saistītas ar tā tirdzniecību, uzņēmējdarbību vai profesiju, un ka prasītāja ir advokāte, kura savu profesionālo darbību veica par atlīdzību, sniedzot juridiskus pakalpojumus fiziskai personai; tādējādi starp pusēm noslēgtie līgumi ir jā kvalificē kā patērētāju līgumi.
- 8 Tiesa uzskata, ka diviem prasītājas un atbildētāja noslēgtajiem līgumiem par juridisko pakalpojumu sniegšanu noteikumiem ir būtiska nozīme, lai atrisinātu pušu strīdu: i) līguma noteikums attiecībā uz izmaksām (faktiski sniegtu pakalpojumu izmaksu noteikšana, pamatojoties uz stundas likmi); ii) līguma noteikums attiecībā uz samaksu par juridisko pakalpojumu sniegšanu. Abiem šiem noteikumiem ir nozīme šajā strīdā, jo situācijā, kurā prasītāja ir norādījusi honorāra stundas likmi, bet nav sīkāk atrunājusi noteiktu juridisko pakalpojumu sniegšanas apjomu un ilgumu un galīgo honorāra summu, kā arī nav regulāri sniegusi informāciju par jau sniegto juridisko pakalpojumu izmaksām un nav periodiski sagatavojusi rēķinus, atbildētājs, iespējams, nav varējis izvērtēt pakalpojumu, kuri viņam bija nepieciešami, apmēru un to galīgās izmaksas, nedz līguma noslēgšanas brīdī, nedz arī tā izpildes laikā. Atbildētājam arī nav bijusi iespēja atteikties no līgumiem par juridisko pakalpojumu sniegšanu, ja līgumu izpildes laikā pakalpojumu izmaksas tai šķita pārāk augstas.
- 9 Tiesa jautā, vai Direktīvas 93/13 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “līguma galvenais priekšmets” ietver noteikumu – attiecībā uz kuru nav notikusi individuāla vienošanās un kas ir iekļauts starp uzņēmēju (advokāti) un patērētāju noslēgtajā līgumā par juridisko pakalpojumu sniegšanu attiecībā uz izmaksām un veidu, kādā tās tiek aprēķinātas. Tiesa uzskata, ka, ņemot vērā to, ka šis noteikums ietver būtisku pienākumu personai, kurai ir jāveic samaksa saskaņā ar līgumu par pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību, līguma par juridisko pakalpojumu sniegšanu raksturu, vispārējo struktūru un noteikumus, kā arī juridiskos un faktiskos apstākļus, tas ir jāklasificē Direktīvas 93/13 4. panta 2. punktā ietvertu noteikumu kategorijā (noteikumi, kas veido “līguma galveno priekšmetu”).
- 10 Tiesa norāda, ka, no vienas puses, ir pietiekami acīmredzams, ka apstrīdēto līgumu noteikums attiecībā uz izmaksām ir skaidri formulēts no gramatiskā viedokļa. Tomēr pastāv pamatotas šaubas par to, vai šis noteikums ir saprotams, proti, vai vidusmēra patērētājs var saprast noteikuma ekonomiskās sekas. Līdz ar to šajā lietā rodas jautājums par pārskatāmības principa tvēruma interpretāciju. Ņemot vērā, ka viens no noteikuma pārskatāmības būtiskajiem elementiem ir

patērētājam sniegtās informācijas izvērtējums, šajā gadījumā ir svarīgi precizēt sniedzamās informācijas apjomu, kā arī tās detalizācijas pakāpi.

- 11 Tiesa norāda, ka detalizēta un/vai periodiski sniegta informācija par izmaksām, ņemot vērā juridisko pakalpojumu raksturu un klienta iespējamo vājo izpratni par šo pakalpojumu raksturu, apjomu un specifiskajām iezīmēm, tiek uzskatīta par būtisku. Turklāt, ņemot vērā, ka tiesvedību ilgumu un/vai juridisko pakalpojumu apjomu bieži vien ir grūti paredzēt, Tiesai ir pamatotas šaubas par to, vai tikai precizējot sniegto juridisko pakalpojumu stundas atlīdzības summu (likmi) un principu par advokāta atlīdzību par faktiski sniegtajiem pakalpojumiem, pamatojoties uz stundas likmi, šāds līguma noteikums vidusmēra patērētājam ir saprotams ne tikai no formālā un gramatiskā viedokļa, bet arī sniedz viņam iespēju novērtēt juridisko pakalpojumu galīgās izmaksas un šī noteikuma ekonomiskās sekas. Šāda noteikuma attiecībā uz izmaksām neskaidrība netiek novērsta, izvērtējot šo noteikumu kopsakarā ar citiem apstrīdēto līguma noteikumiem, jo otrajā noteikumā, kas attiecas uz samaksu, netiek precizēts juridisko pakalpojumu sniedzēja atskaišu iesniegšanas un norēķināšanās par sniegtajiem pakalpojumiem periodiskums.
- 12 Lai gan juridisko pakalpojumu specifiskums samērā bieži var apgrūtināt iespēju prognozēt to, cik stundas tiks faktiski nostrādātas, sniedzot juridiskos pakalpojumus, profesionālim (advokātam) būtu jāspēj sniegt vismaz provizorisko summu aplēses, ņemot vērā patērētāja sniegto informāciju un apstākļus, kas viņam kā pakalpojumu sniedzējam ir zināmi brīdī, kad sākas līguma noslēgšanas process. Tiesai rodas jautājums par to, vai, izvērtējot noteikuma par juridisko pakalpojumu izmaksām skaidrību un saprotamību, valsts tiesai ir jāņem vērā, vai, piemēram, līgumā ir noteiktas konkrētas likmes par pakalpojumiem (ja šīs likmes var tikt skaidri noteiktas un iepriekš precizētas). Ja nav iespējams noteikt konkrētu darbību skaitu (vai ilgumu) un atlīdzību par to veikšanu, noslēdzot līgumu par juridisko pakalpojumu sniegšanu, vai līgumā ir jānorāda aptuvenas pakalpojumu izmaksas (plānotais pakalpojumu budžets), vai šāda prasība tomēr pārsniedz to, ko pamatoti var sagaidīt no profesionāļa un uzliek pakalpojumu sniedzējam (advokātam) pārlietu lielu un nesamērīgu slogu?
- 13 Turklāt Tiesai rodas jautājums, vai, lai nodrošinātu pārskatāmības prasības ievērošanu, informāciju par juridisko pakalpojumu izmaksām un veidu, kādā tās tiek aprēķinātas, patērētājam var sniegt ar jebkādiem līdzekļiem vai arī tam ir jābūt paredzētam pašā līgumā par juridisko pakalpojumu sniegšanu, un vai informācijas trūkums pirms līguma noslēgšanas var tikt kompensēts ar informācijas sniegšanu līguma izpildes laikā. Visbeidzot, Tiesa vēlas noskaidrot, vai pārskatāmības prasības izvērtējumu ietekmē fakts, ka sniegto juridisko pakalpojumu galīgās izmaksas kļūst skaidras tikai pēc tam, kad ir beigusies advokāta pārstāvniecība konkrētajā lietā.

Par valsts tiesas izrietošo rīcību gadījumā, ja tā konstatētu noteikuma par izmaksām negodīgumu

- 14 Ja izrādās, ka apstrīdēto līgumu noteikumi attiecībā uz izmaksām nav formulēti vienkāršā, skaidri saprotamā valodā (tie neatbilst pārskatāmības prasībai), šādi noteikumi ir jāizvērtē caur taisnīguma prizmu. CK 6.228⁴ panta 6. punktā, ar kuru valsts tiesībās transponēts Direktīvas 93/13 5. pants, ir paredzēts, ka noteikumi, kas neatbilst skaidrības un saprotamības prasībai, tiek uzskatīti par negodīgiem. Līdz ar to valsts tiesībās patērētājam ir nodrošināts augstāks aizsardzības līmenis nekā Direktīvā 93/13 paredzētais, ar to vien, ka noteikums par izmaksām nav pārskatāms, ir pietiekami, lai tiktu konstatēts tā negodīgais raksturs.
- 15 Tiesai rodas jautājums, vai gadījumā, ja tiktu konstatēts, ka noteikums attiecībā uz izmaksām nav izteikts vienkāršā un skaidri saprotamā valodā un tādējādi ietilptu Direktīvas 93/13 4. panta 2. punkta piemērošanas jomā, Tiesai būtu jāpārbauda, vai strīdīgais noteikums rada ievērojamu nelīdzsvarotību pušu tiesībās un pienākumos, kuri izriet no līguma, par sliktu patērētājam, vai arī ar to vien, ka noteikums par izmaksām nav pārskatāms, ir pietiekami, lai tas tiktu atzīts par negodīgu, it īpaši ņemot vērā augstāku patērētāju aizsardzības līmeni, kas šajā ziņā tiek nodrošināts nacionālajās tiesībās.
- 16 Turklāt Tiesai ir šaubas par valsts tiesas izrietošo rīcību gadījumā, ja tā konstatētu noteikuma par juridisko pakalpojumu izmaksām negodīgo raksturu. Ņemot vērā, ka cena ir līguma par juridisko pakalpojumu sniegšanu noteikums, kas definē būtisku pienākumu, Tiesa uzskata, ka apstrīdēto līgumu turpmāka izpilde bez minētā noteikuma ir juridiski neiespējama saskaņā ar valsts tiesību normām; tādējādi negodīga noteikuma nepiemērošana izraisa apstrīdēto līgumu atzīšanu par spēkā neesošiem. Līdz ar to valsts tiesai ir jāatjauno situācija, kādā atrastos atbildētājs (patērētājs), ja nebūtu bijis noteikuma par izmaksām, kurš ir ticis atzīts par negodīgu. Tomēr, tā kā līguma par pakalpojumu sniegšanu pret atlīdzību raksturs nozīmē, ka nav iespējams atjaunot šo situāciju (pakalpojumi jau ir sniegti), ja patērētājs nebūtu pakļauts noteikumiem, kuri šajā lietā nosaka izmaksas, tiesa varētu nepiespiest patērētājam samaksāt advokātam sniegto pakalpojumu cenu. Tiesai ir šaubas par to, vai šāda restitūcijas piemērošana šajā lietā nav pretrunā pakalpojumu sniegšanas par atlīdzību principam.
- 17 Tiesa uzskata, ka līguma noteikuma negodīguma konstatēšanas seku piemērošana, ir atbilstoša sankcija attiecībā uz uzņēmēju, tomēr var apšaubīt, vai šāda sankcija, ja advokātam vispār netiktu samaksāts par sniegtajiem pakalpojumiem, neradītu nepamatotu patērētāja iedzīvošanos un neradītu pārmērīgi netaisnīgu iznākumu (tiesību liegšanu advokātam saņemt atlīdzību par sniegtajiem pakalpojumiem).
- 18 No otras puses, Tiesai ir šaubas par to, vai valsts tiesu judikatūra (saskaņā ar kuru noteikuma par līgumisko cenu negodīguma konstatēšana ļauj tiesai samazināt sniegto pakalpojumu izmaksas vai noteikt šo pakalpojumu izmaksu vai viszemāko iespējamo tirgus cenu), nebūtu pretrunā Direktīvas 93/13 7. panta 1. punkta ilgtermiņa mērķim, proti, vai šī judikatūra neizskaustu preventīvo efektu, kuru

komercdarbības subjektiem rada pilnīga tamlīdzīgu negodīgu noteikumu nepiemērošana par labu patērētājam, jo tie joprojām sliekos izmantot šos noteikumus, zinot, ka pat ja šie noteikumi tiktu atzīti par negodīgiem, viņi tik un tā saņemtu minimālo atlīdzību par sniegtajiem pakalpojumiem, tādējādi aizsargājot šo komercdarbības subjektu intereses.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 19 Atbilde uz uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem ir izšķiroša šajā lietā, jo tā ļautu noteikt informācijas, kas advokātam jāsniedz, noslēdzot ar patērētāju līgumus par juridisko pakalpojumu sniegšanu, apjomu, izvērtēt informācijas sniegšanas pienākuma izpildes pietiekamību un atrisināt jautājumu par parāda atmaksas uzdošanu attiecībā uz sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem.